

[Ole Henriksen]

man retter blikket mod de 55-60-årige, som måske på sociale eller lægelige indikationer kan søge at komme på efterlønsordning og dermed også få mulighed for deltidsarbejde.

Lovforslaget angående de langtidsløst har en sammenhæng med efterlønsforslaget, for det første fordi man her opererer med en 60 års grænse, for det andet fordi det tilsigter, at man vender tilbage til den oprindelige 26 ugers regels funktion inden for en 3-årig periode. Det kan imidlertid være betænkeligt at gøre 60 års alderen til et skarpt skel, og SF så derfor gerne, at der kan kombineres hen over denne aldersgrænse i begge lovforslag med både efterløn, deltid, genoptræningstilbud og kursustilbud. Det bedste ville være, om det kunne lade sig gøre at ophæve tidsbegrænsningerne i forbindelse med 26 ugers reglen. Det har været forsøgt flere gange her i folketinget, men det har der ikke været flertal for. Det samme gælder i øvrigt de sanktionsbestemmelser, som ligger i kølvandet på denne 26 ugers regel.

Jeg går ud fra som givet, at det i hvert fald ikke er ministerens mening, at der skal ske nogen form for udstødning fra arbejdsmarkedet, når man når dette skarpe skel, der hedder 60 år, men det kunne nok tænkes, at man visse steder kunne høre den bemærkning fra enten en arbejdsgiver eller fra kolleger - dårlige kolleger i dette tilfælde - at nu synes vi nok, du burde stå af, når du er blevet 60 år. En sådan situation ønsker vi altså ikke nogen kommer i.

Vi er enige i det formål, som denne lovgivning bygger på, og at det er nødvendigt med særforanstaltninger, hvis vi skal komme langtidsløst til livs.

Inden forslagen går i udvalg, vil jeg gerne have besvaret et par konkrete spørgsmål i dag, hvis det kan lade sig gøre. Jeg mener, der findes nogle uklarheder i bemærkningerne til § 1, stk. 3, i lovforslag nr. L 226, hvor der står, at den langtidsløst ikke mister retten til understøttelse, hvis den pågældende ikke modtager et jobtilbud. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, for et andet sted står der, at de langtidsløst, som efter at have fået de tilbud, som loven giver, ikke har benyttet sig af dem, skal have oplysning om samfundets øvrige muligheder for at bistå dem økonomisk og på anden vis. Det er noget i retning af en tiltalts ret til at blive oplyst om sine

rettigheder. Det indicerer i hvert fald noget om, at man skal ud af arbejdsmarkedet.

Jeg vil også være glad for her at få svar på et andet spørgsmål, som vi kommer til at dykke ned i under udvalgsarbejdet, nemlig spørgsmålet om, hvordan man vil administrere bestemmelsen om at sende folk ud til job, som ligger uden for deres normale arbejdsområde. Et anvist arbejde eller kursustilbud skal jo ikke være til glæde blot for samfundet og arbejdsgiverne, men også for dem, der får anvist arbejde, og som selv mener, at dette job ligger inden for de rammer, som man bliver sendt ud til.

Så tales der i bemærkningerne om netoudvidelsen af arbejdsstyrken, og man siger helt klart, at det er meningen, at nettoarbejdsstyrken skal udvides. Jeg går ud fra, at det, der tilsigtes, er kontrolforanstaltninger. Jeg ved, at ministeren ikke er fremmed for tanken om, at tillidsmændene og organisationerne er med i sådanne ordninger for at kontrollere, at der ikke sker udstødning af anden arbejdskraft, fordi man lodser disse mennesker med tilskud ind på arbejdsmarkedet, altså at det ikke misbruges, og vi mener altså, at man godt kunne mobilisere både organisationer og tillidsmænd i dette spørgsmål.

Jeg håber, at ministeren opfatter det sådan, at vi er positivt indstillet over for begge lovforslag, og at vi også gerne vil forsøge at komme igennem med dem, inden vi sendes hjem.

Jørgen Jensen (DKP):

De to forslag, der er til behandling her, fremkommer først og fremmest, fordi titusinder står over for at skulle falde for 26 ugers reglen. Jeg vil også sige i anledning af de bemærkninger, der er kommet fra borgerligt hold om den korte tid, at alle, der har været beskæftiget med arbejdsmarkedslove i denne samling, vidste, at der måtte komme et eller andet forslag på nuværende tidspunkt for at rette op på den skæve situation, der var skabt ved tidligere love.

De to forslag, der foreligger her, er i virkeligheden konsekvensforslag, en konsekvens af den fejlagtige økonomiske og fejlagtige beskæftigelsespolitik, som har været ført under krisen. De afspejler også en perspektivløshed og en opgiven hos regeringen over for